009| Ὁ ἄνθρωπος παρεῖδε τὸν κύριον ἐπὶ τῆς γῆς προορισμόν του καὶ κατέπεσεν.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/009-ὁ-ἄνθρωπος-παρεῖδε-τὸν-κύριον-ἐπ/

Ἀπὸ βασιλεὺς τῶν δυνάμεων τοῦ Πνεύματος κατέστη δοῦλος τῶν σωματικῶν του ἐπιθυμιῶν καὶ πάσης ὑλικῆς ἀποβλέψεως. Ἀπὸ κυρίαρχος τῆς γῆς, ἀντὶ ν' ἀποβλέψῃ εἰς τὴν κυριαρχίαν καὶ τῶν ἄλλων φυσικῶν δυνάμεων, ἀπέβη **ὁ ὑποτελὴς τῶν σωματικῶν του ἀπαιτήσεων. Ἀπὸ γνώστης τῆς Ἀληθείας καὶ ἀκόλουθος αὐτῆς, κατέστη ὀπαδὸς τοῦ ψεύδους καὶ πάσης ἐφημέρου ἀπάτης.** Ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν θῶκον, ἐφ' οὗ ἵστατο καὶ προσέβλεπε τὴν Θείαν Δόξαν νὰ τὸν ἐπισκιάζῃ, κατέπεσεν εἰς τὸ βάραθρον τῆς ἐσχάτης ἀπωλείας.

Ἔφερε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὸ διάδημα τῆς Σοφίας καὶ Ἀρετῆς καὶ ἐπέπεσεν ἐν μέσῳ τοῦ βορβόρου τοῦ χυνομένου κάτωθεν τῶν ποδῶν του, ὅπως δι' ἀμφοτέρων του τῶν χειρῶν περισυλλέξῃ τὰς λαμπυριζούσας ἀναθυμιάσεις αὐτοῦ, διαλαμβάνων αὐτὰς ὡς σαπφείρους καὶ ἀδάμαντας, πολυτιμωτέρους ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐφερεν ἐπὶ τοῦ διαδήματος του.

Ἐκράτει εἰς τὰς χείρας του τὸ σκῆπτρον, δι' οὗ αὐτοβούλως ἐποίμενε τὸν ἑαυτόν του καὶ ἠθέλησε τὸ σκῆπτρον τοῦτο νὰ μεταβάλῃ εἰς τυραννικὴν ποιμαντορικὴν ράβδον, δι' ἧς νὰ βασανίζῃ τοὺς ἄλλους, ἀφοῦ πρῶτον δι' αὐτοῦ ἀνηλεῶς αὐτοραβδοῦται. Ἔβλεπε τὰ πάντα ὡς γλυκὺ ὄναρ καθηδῦνον τὰς ψυχικάς του ροπὰς καὶ προσέβλεπεν εἰς ἑαυτὸν μὲ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμοὺς **ἐπιζητήσας νὰ γευθῇ τῆς ὑλικῆς πραγματικότητος ἑνὸς ὀνείρου.**

Ἐθεώρει ἑαυτὸν ἐλεύθερον ἐντὸς τῆς φύσεως καὶ ἔθεσε διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν του τὰς χειροπέδας τῆς **δουλείας** εἰς τοὺς πόδας καὶ τὰς χείρας του. **Ἐκράτει ὑπεράνω αὐτοῦ τὸν Φωτοβόλον Ἥλιον τῆς Ἀληθείας καὶ πάσης Δικαιοσύνης καὶ ἠθέλησε νὰ ἐντρυφήσῃ εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀνομίας.**

Ἀλλὰ διατί κατέπεσεν ὁ πρωτογενὴς οὗτος ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἐγίνωσκε τὴν Ἀλήθειαν καὶ ἀφοῦ ἐγνώριζεν ὅτι διὰ τῆς πτώσεώς του ταύτης θὰ καθίστατο δυστυχής; Διατί ἐνῶ ἔζη τόσον ἀμέριμνος καὶ ἥσυχος προσβλέπων μόνον τὸν Οὐρανόν, ἠθέλησε νὰ γευθῇ τῶν δεινῶν τῶν φυσικῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν του καὶ νὰ καταστῇ πάροικος δοῦλος αὐτῶν;

Ὁ ἄνθρωπος ἀφέθη ἐλεύθερος νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν δύο ὁδῶν, αἵτινες διηνοίγοντο ἔμπροσθέν του. **Ἡ μία ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν πνευματικῶν του δυνάμεων, δι' ὧν**

φυσικῶς ἦτο πεπροικισμένος καὶ ἡ δευτέρα ἦτο ἡ ὑποδούλωσις τῶν δυνάμεών του τούτων εἰς τὴν παντοίαν ἀπόλαυσιν τῆς σαρκός.

Ἀντί νὰ προτιμήσῃ νὰ ἐξυψωθῇ περισσότερον καὶ νὰ προσπλησιάσῃ τὴν Πρώτην Ἀρχήν, ἐξ ἧς ἀνεχώρησεν ἐκπορευθείς, ἀντὶ νὰ ἐνατενίσῃ τὸν Οὐρανὸν μὲ τὰς πολυποικίλους αὐτοῦ ψυχικὰς ἐντρυφήσεις, **ἄφησε τὸν ἑαυτόν του νὰ σύρεται, ὡς ὄφις ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς,** προσκολληθεὶς ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐπιθυμήσας νὰ κυριαρχήσῃ ἐπὶ τῶν ἡδονῶν, ἃς ἡ ὕλη τῷ παρεῖχεν. Ἀπὸ ὑψιπετὴς ἀετὸς μετεβλήθη εἰς βραδύποδα χελώνην καὶ ἀπὸ πάνυ ἐλεύθερος, ἐντὸς τῆς ἀπεράντου φύσεως καὶ τῶν ἀπολαυῶν αὐτῆς ἐπροτίμησε νὰ καταστῇ δοῦλος εἰς τὴν περιωρισμένην ἀκτῖνα τοῦ ὑλικοῦ ἐνδιαιτήματός του, στερηθεὶς τῶν πάντων καὶ καταστὰς ἐνδεής.

Ὀφείλω νὰ σᾶς κάμω μίαν μικρὰν παρένθεσιν διὰ μιᾶς ἐρωτήσεως: «Ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἐγνώριζεν ὡς Παντογνώστης τὴν κατάπτωσιν ταύτην τοῦ ἀνθρώπου, διατί νὰ τὸν περιβάλλῃ διὰ πλήρους **ἐλευθερίας,** καὶ διατί δὲν περιώρισε ταύτην φυσικῶς, ὡς περιώρισε τοὺς φυσικοὺς νόμους, τοὺς μὴ ἐκκλίνοντας καὶ ἀλλοιουμένους;»

Ὁ ἄνθρωπος ἐὰν δὲν ἦτο ἐλεύθερος, ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ δὲν θὰ ἐξεπληροῦτο. Διότι ὁ ἄνθρωπος καθοδηγούμενος ὡς ἓν ἀνδρείκελον δὲν θὰ εἶχεν οὐδεμίαν ἀξίαν, δὲν θὰ ἀντεπροσώπευε τὴν ἔννοιαν τῆς Ἐνθέου αὐτοῦ καταγωγῆς, τῆς πάνυ ἐλευθέρας καὶ αὐτοβούλως δρώσης. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχεν ἐπίγνωσιν τῶν πράξεων καὶ ἐνεργειῶν του, **θὰ ἐξωμοιοῦτο μὲ ἓν αὐτόματον ἄνευ ψυχῆς καὶ ἐνεργοῦς Αὐτοτελείας.** Ἐπλάσθη ὅμως οὕτως ὥστε μόνος του νὰ διακρίνῃ ἐκ πείρας τὰς δύο ὁδούς, αἵτινες διηνοίγοντο ἐμπροσθέν του. Συνιστάμενος ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος συγκεντρῶν ἐν ἑαυτῷ τὰς τε πνευματικὰς δυνάμεις καὶ τὰς σωματικὰς ὁρμάς, **ἀπὸ Ψυχοϋλικὸς νὰ καταστῇ Ὑλικὸς, εἶτα Ὑλικοψυχικός** καὶ ἀκολουθῶν τὴν φυσικὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνόδου του ἐκ τῆς βαραθρώδους καταπτώσεώς του καὶ συναποκομίζων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν πείραν τοῦ παρελθόντος καὶ τὴν σταδιοδρομίαν τοῦ μέλλοντος, στηριζομένην ἐπὶ ἀσαλεύτων βάσεων ἐμπειρικῆς γνώσεως, νὰ φθάσῃ εἰς ὕψος ἐξ οὗ κατέπεσεν, **ἀποβάλλων τὸ Ὑλικοψυχικὸν καὶ καθιστάμενος καθαρῶς Πνευματικός.**

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἄν καὶ ὀλισθήσας τοσοῦτον, ἐν τούτοις δὲν ἐγκατελείφθη ὑπὸ τοῦ Θείου. Τοῦτο δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν ἀκολουθῇ παντοῦ καὶ πάντοτε, νὰ τὸν διαφωτίζῃ ἀνὰ ἕκαστον αὐτοῦ βῆμα, τὸ ὁποῖον σημειοῖ καὶ ἕνα νέον σταθμὸν προόδου καὶ πνευματικῆς ἀναγωγῆς καὶ τελειοποιήσεως.

Ὁ ἄνθρωπος καταπεσών εἰς τὸ βάραθρον τῆς ἀπωλείας καὶ διαγνοὺς τὴν ἀπώλειάν του καὶ μεταγνώσας, δὲν ἀφίεται νὰ κυλίεται ἐπὶ τῆς γῆς. Ὑποβαστάζεται καταλλήλως, ἐπιστηρίζεται ἐπὶ τῆς χειρὸς ἑνὸς ὁδηγοῦ, ὅστις τοῦ καταδεικνύει καὶ πάλιν τὴν ὁδόν, πρὸς ἣν κατευθυνόμενος δύναται νὰ ἀνέλθῃ καὶ πάλιν.

Ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν ᾐσθάνθησαν τὴν κατάπτωσίν των παραμένουν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, οἰμώζοντες καὶ μὴ γινώσκοντες ποῦ νὰ κατευθυνθῶσι καὶ τί νὰ ἀκολουθήσωσιν, ἕως ὅτου τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐπιστῇ καὶ ἀνομολογήσωσιν τὴν πτῶσιν των, ἐπιζητοῦντες μόνοι των νὰ ἐπιστηριχθῶσιν εἰς τοὺς πόδας των, ἕως ὅτου ὁ καλὸς ὁδηγὸς τοὺς ὑποστηρίξῃ διὰ τοῦ ἰδίου του σώματος καὶ τοὺς κατευθύνῃ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ὑψηλοτέρας Πνευματικῆς ἐξυψώσεως.

Ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ὁδηγουμένων προσβλέποντες τὸ μέγα ὕψος, τὸ ὁποῖον ὀφείλουσι νὰ ἀνέλθωσι, ἀποκαρδιώνονται καὶ ἐκ τῆς ἀποκαρδιώσεως ταύτης αἱ δυνάμεις των ἐξασθενοῦν καὶ τοὺς ἐγκαταλείπουν. Ἀδυνατοῦν τότε νὰ βαδίσουν ἔστω καὶ ἓν βῆμα καὶ καταπίπτουν καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἀλλοίμονον εἰς τοὺς τοιούτους, ἐὰν προσκρούσουν ἐπί τινος πέτρας ἢ ἐδάφους αἰχμηροῦ, τὸ ὀλίσθημά των θὰ εἶναι μεγαλύτερον καὶ ἡ κατάπτωσίς των βαραθρωτέρα. **Ἀπαιτεῖται εἶτα μακρότερος χρόνος, ἐπιμελεστέρα προσπάθεια, ὑπερέντασις τῶν δυνάμεων, ἀπαράμιλλος ἐγκαρτέρησις ἕως ὅτου τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐπουλώσῃ τὰς πληγάς, αἵτινες νεωστὶ ἠνεώχθησαν,** ἕως ὅτου ἐπιφανῇ ὁ καλὸς ὁδηγὸς καὶ συγκινούμενος ἐκ νέου ἐκ τῶν δακρύων, οἰμωγῶν καὶ πόνων τοῦ δυστήνου ὁδοιπόρου, ἀναλάβῃ καὶ πάλιν παρ’ ὅλον τὸ κεκμηκὼς βάρος του νὰ τὸν ὁδηγήσῃ ἐκ νέου εἰς τὴν διανοιγομένην πρὸς τὸ ὕψος σκολίαν καὶ δύσβατον ὁδόν.

Πόσον ὅμως ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀνακουφίζεται, ὅταν πλησιάζῃ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν Ὑψηλὴν ταύτην Κορυφήν. **Διανοίγεται πρὸ αὐτοῦ ὁ ὁρίζων ἐλεύθερος, μὲ ὅλον τὸ ἀναπεπταμένον πεδίον τῆς Αἰωνίου Ἀνοίξεως, ἐν ᾧ ὁ Ἀείποτε δι’ αὐτὸν Ἀνατέλλων Ἥλιος, σκορπίζει πέριξ αὐτοῦ τὰς Ζωηφόρους Ἀκτῖνας Του.**

14/10/1925